Chlumeček

září - říjen 2022

Dvouměsíčník farnosti Luže

svatý Blažej, svatý Akácius, svatý Cyriak a svatý Jiljí

Obraz 14 svatých pomocníků

Původní oltářní obraz z Paletínské kaple

Synodalita - výstupy

Svatby ve farnosti

biřmování

14 svatých pomocníků

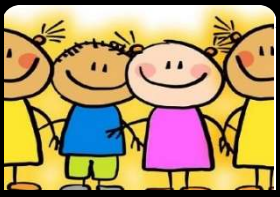

Dětská sekce

Hymnus ze svátku Narození Panny Marie

Přesvatá Paní nad světem,
Královno nebe přejasná,
hvězdo, jež zříš mořím všem,
panenská Matko úžasná.

Vkroč, sladká dcerko, v tento svět
a rozvij se jak větévka,
co vydat má ten vzácný květ,
Ježíše, Bohočlověka.

Po roce znovu slavíme
radostné narození tvé,
když svět vzplál štěstím nad tebou,
ze slavných předků zrozenou.

V tobě my, země občané,
nebešťany se stáváme,
prodchnuti nebes pokojem
nezaslouženým způsobem.

Trojici Boží nechť dík náš
zaznívá světem v každý čas,
vždyť matkou Církve přemocnou
stala ses její zásluhou. Amen.

(MD)

Nejsi-li pánem sebe sama, i když jsi mocný, tvé hraní si na „pána“ mi připadá směšné a je mi tě líto.

/sv. Josemaria Escriva, španělský kněz/

Milí čtenáři časopisu,

pro mnohé z nás je bohoslužba v kostele něčím důležitým. Důvodů může být vícero, protože nám rodiče kladli na srdce, abychom světili den Páně, protože díky němu se setkáváme s Ježíšem Kristem, s mnoha přáteli, protože nám to dodá novou inspiraci,… a proto bych chtěl úvodní zamyšlení věnovat tomuto tématu.

Velmi zajímavý rozhovor uvádí o. Štěpán Smolen v knize Pominuté chvály. Jedna paní v kostele zaplakala, že po svatém přijímání vůbec nic neprožívá. Jenže, kdo jí slíbil, že na ni eucharistie bude účinkovat jako droga? Řekl snad Kristus: „Pokud budete jíst mé tělo a budete pít mou krev, budete v sobě mít blažené pocity?“ A tady se mi nechce modlit ani chodit do kostela, řekla ta paní. „Ale modlíte se a do kostela jdete, ne?“ To jo, modlím se ráno i večer, ale myšlenky mi lítají, všude kolem. A když jdu ve středu a v pátek na mši, tak ji celou prospím. A přišla jiná žena a svěřila se s vlažnou láskou: „ Nebaví mě starat se o maminku. Už šestý rok je upoutána na lůžko. Hlava ji, chvála Bohu slouží, jenom se bojí být sama. Volá si mě k sobě každých dvacet minut.“ „A vy jdete?“ „Jdu, ale spíš ze zvyku. Mám pocit, že ji vůbec nemiluju.“ Jedna má dojem, že nevěří, druhá má dojem, že nemiluje. Obě ztěžka nesou vlažnost svých pocitů, neboť co není procítěné, nemá prý cenu. Je-li hladina mých pozitivních emocí vysoká, jsem prý člověk věřící. Je-li vysoká ve vztahu k bližním, jsem prý člověk milující.

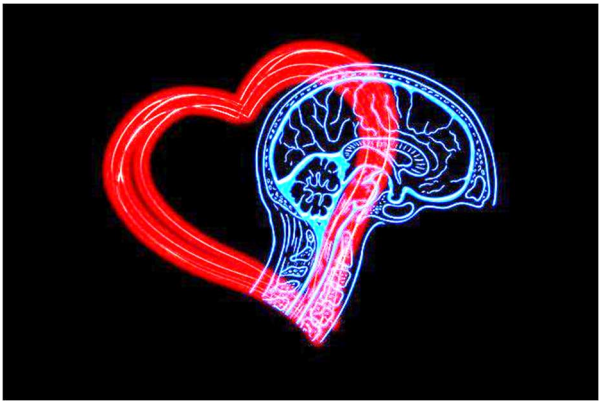

Vzpomněl jsem si při těchto úvahách na paměti Heřmana Tyla, opata a premonstráta. Jeho Paměti vyšly po roce 1990. O. Tyl popisuje přímo děsivé události, které prožil za války v Německu v koncentráku a

pak za komunismu, kdy se dostal opět do vězení. Jako kluk prožíval blahé pocity v kostele, proto dokonce, jak píše, dával ke svatostánku Pánu Ježíši čokoládu. Čokoláda nebyla moc v té době k dostání. Jednoho dne vyslechl rozhovor pana faráře s kostelníkem, který mu říká, představ si to, tady někdo dává ke svatostánku čokoládu…Asi prožil určité rozčarování, ale nemohlo být příliš velké, když vzápětí doznává, že cítil tak velkou lásku ke Kristu, že si vzal židli a svatostánek se snažil rukama obejmout. Uvedu ještě jednu z jeho vzpomínek na vězeňské podmínky v kriminále. Ve věznici bylo malé hospodářství. Jistý dozorce, při zjištění, že v králikárně onemocněl jeden králíček, velice litoval nemocného zvířete a nechal okamžitě zavolat veterináře, ale přitom byl známý svou krutostí vůči vězňům. Lidská bytost pro něho neměla skoro žádnou hodnotu, zatímco králici…

Emoce jsou jistě bohatstvím našeho vnitřního života, ale řídit se jimi nebude moudré, snad je to dané i tím, řeknu to velmi zjednodušeně (lépe by to bylo nakreslit), člověk je tvor vzpřímený a rozumem obdařený. Už v antice zobrazovali život člověka jako muže, který jede v kočáře a má v něm zapřažené dva koně, které představují lidské emoce. Pokud se koně splaší, každý ví, co ho asi může potkat…Mít v moci svůj život, tomu nás právě učí evangelium. Díky Bohu, že máme Boží slovo a selský rozum.

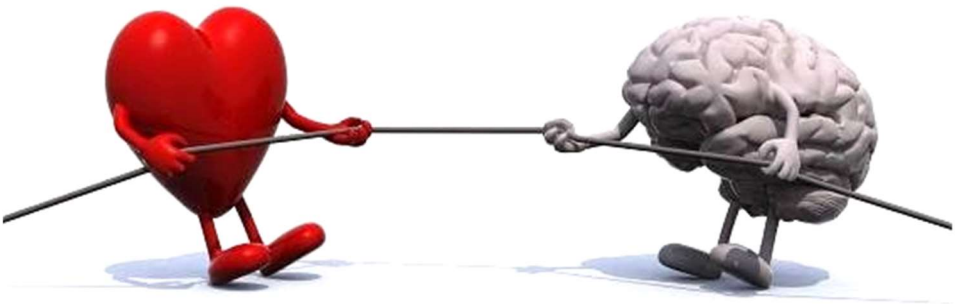

o. Josef

OTÁZKY A ODPOVĚDI PRO KŘESŤANA

Desatero - Druhá kapitola

Miluj bližního svého jako sebe samého

Páté přikázání: Nezabiješ

469. Jaký trest je možno uložit?

Trest musí být přiměřený závažnosti zločinu. Dnes, kdy stát má možnosti potlačovat zločin tak, že viníka učiní neškodným, případy absolutní nutnosti trestu smrti jsou již velmi vzácné, ne-li prakticky neexistující (Evangelium vitae). Jsou-li nekrvavé prostředky dostačující, úřední moc se omezí na tyto prostředky, protože ty lépe odpovídají konkrétním podmínkám obecného dobra, více odpovídají důstojnosti osoby a viníkovi definitivně neodnímají možnost morálně se obrodit.

470. Co zakazuje páté přikázání?

Páté přikázání zakazuje jako těžce se protivící mravnímu zákonu:

- přímou a úmyslnou vraždu člověka, ale i spolupráci na ní;
- přímé ukončení těhotenství, chtěné jako cíl nebo prostředek, ale také spolupráci na něm, pod trestem exkomunikace: lidská bytost musí být absolutním způsobem hájena ve své integritě již od svého početí;
- přímou eutanázii, kterou se aktivně ukončuje život tělesně postižených osob nebo nemocných nebo umírajících;
- sebevražda i záměrná spolupráce na ní, neboť to těžce uráží spravedlivou lásku k Bohu, k sobě a k bližnímu: co se týká odpovědnosti, sebevrah ji může zvětšit, dá-li pohoršení, ale mohou ji zmenšit zvláštní psychické potíže nebo těžký strach.

471. Jaké lékařské procedury jsou dovoleny, když je smrt považována za bezprostřední?

Léčebné kúry, které má mít nemocná osoba, se nesmí oprávněně přerušit. Je oprávněné použití utišujících prostředků, nezaměřených na smrt, a zřeknutí se „terapeutické úpornosti“, to je použití nepřiměřených lékařských procedur a bez rozumné naděje na kladný výsledek.

472. Proč musí společnost chránit každé embryo?

Nezcizitelné právo na život každého lidského jednotlivce, již od jeho početí, je základním prvkem občanské společnosti a jejího zákonodárství. Nedá-li stát svou moc do služby práv všech a zvláště nejslabších, mezi nimi ještě nenarozených, jsou tím ohroženy samy základy právního státu.

473. Jak se lze vyhnout pohoršení?

Pohoršení, které spočívá v tom, že se druzí přivedou ke konání zla, se lze vyhnout tím, že se respektuje duše i tělo osoby. Uvádí-li se jiní k tomu, aby těžce hřešili, páchá se těžká vina.

474. Jakou povinnost máme vůči tělu?

Musím rozumně pečovat o tělesné zdraví, své i druhého, přesto se ale vyhýbáme kultu těla a jakémukoliv druhu přehánění. Kromě toho je třeba se vyhýbat užívání drog, jež způsobují velmi těžké následky na zdraví a na lidském životě a také zneužívání jídla, alkoholických nápojů, tabáku a léků

475. Kdy jsou morálně dovolené vědecké, lékařské nebo psychologické experimenty na osobách nebo skupinách lidí?

Jsou morálně oprávněné, jsou-li ke službě integrálnímu dobru osoby a společnosti, bez nadměrných rizik pro život, tělesnou a psychickou integritu subjektů, dostatečně informovaných a souhlasících.

(pokračování příště, PR)

Diecézní synodální syntéza – 3. část

6. Zlatá cesta dialogu

Naslouchat, vyjednávat a dojednávat nové vztahy

27. Záměrem dialogu není jen výměna informací a diskuse, ale úsilí v naslouchání vyjednávat a dojednávat nové vztahy, v nichž je možné realizovat změny. Do dialogu vstupuje více aktérů, se svými cíli a strategiemi. Pro dosažení dohody nebo souhlasu je nutná vzájemná otevřenost, úcta a pravdivost. Společně dosažené bohatství různorodosti pak vyváží případné nutné kompromisy. Na nositele dialogu jsou kladeny vysoké nároky. Celkový styl kultury dialogu se vyznačuje schopností naslouchat, vysokým stupněm sebereflexe, schopností přiznat si neúspěch, hlubokou touhou po pravdě (*pro veritate adversa diligere*), uznávat hodnotu partnera dialogu, vážit si dosažených vztahů a rozvíjet je.

28. V konkrétním čase a prostoru dialogu je třeba počítat s konkrétními tradicemi, v nichž se neustále utváří a aktualizují názory a postoje lidí. Každý den přináší řadu novostí a je třeba, abychom rozlišili ty, které jsou přínosné a odlišili je od těch, které skutečnému růstu brání. Tak můžeme rozpoznat tolik požadované změny, aniž bychom ničili dosaženou kvalitu v minulosti. Uveďme si několik příkladů. *Jazyk* je jednou z veličin, které se vyvíjejí, a proto prochází neustálým procesem aktualizace. V procesu dialogu usilujeme o srozumitelnost pro druhé a přitom neztrácíme schopnost rozumět své tradici. Už od starověku je *mládež* ve společnosti nositelkou nového života a touhy po změnách. Proto je dialog s mladou generací nutností, neboť mladí jsou nadějí a budoucností společnosti. Časté volání po změně v pojímání *ministeriálního kněžství* formou celibátu ukazuje, že dialog v této oblasti není dostatečně rozvinut. Prozatím se zde povětšinou nacházejí dvě konfrontační pozice, a to sice za každou cenu uchovat, anebo zrušit.

Překážky dialogu

29. Pro rozvoj dialogu je užitečné rozpoznat, co brání dialogu a kazí ho. Každý sám u sebe brání dialogu tehdy, když dialog zcela odmítá a není ochoten pozměnit nebo opravit svůj názor. Podobně když namísto utváření osobního přesvědčení formou poctivého hledání přetrvává v zajetí předsudků nebo dokonce dá prostor jednostranným zájmům a silovým pozicím. V kombinaci se strachem pak lidé přestávají komunikovat. V dialogu je překážkou, jak se zachází s učením církve. Tak se například špatným výkladem obsahu víry zneužívají dogmata, což vyvolává jejich odmítání. Řada míst v učení církve, jež např. v oblasti morálky vzbuzují otázky, je složitá na porozumění, což vede k jejich odmítání na straně jedné, k neochotě se dále učit a poznávat na straně druhé. V praxi církevních společenství dialog upadá tehdy, když jedna strana bez ohledu na průběh jednání stanoví výsledek dopředu. Vertikální komunikace v církvi trpí nenaslouchánim, příliš direktivním přístupem, který postrádá otevřenost ke kritice. Skutečný dialog upadá, když se vytrácí důvěra a pokora. Jinak velmi vítaná dynamika skupiny, v níž si vytváří svoji vlastní identitu, může znemožňovat skutečný dialog, když se skupina uzavře sama do sebe. Ve vertikální komunikaci v církvi je důležité, aby se uplatňovala transparentnost a jasnost. Bohužel leckdy vázne na neochotě vyjasňovat, na zastírání pravých důvodů, na tabuizaci a zkreslování.

Být hrdý na svou církev

30. Současná kultura nás učí, že základních hodnot a vlastních kořenů je třeba si vážit. Máme za to, že skutečné dobrodiní, které církve nabízí, můžeme misijně rozvinout tehdy, když si církve budeme vážit a budeme na ni hrdí. Je třeba čerpat z jejího zdroje, jímž je Kristovo evangelium. Sebevědomí nemusíme ztrácet, i když jsme dnes tvůrčí menšinou, která navíc hlásá náročný životní styl. Časté porovnávání s většinovou společností a mnohá selhání snižují zdravé sebevědomí církve a ničí povědomí o vzácné hodnotě jejího společenství. Očištěné a obrácené srdce může najít obnovenou lásku k církvi a znovu ji začít doceňovat. Pak bude možné, abychom se ztotožnili s církví chudou, která Kristovou

chudobou bohatne (2 Kor 8,9), a nepropadli vidině církve triumfalistické, ale měli stále na paměti, že náš domov je v nebi (Fil 3,20),

Být otevřený k dalším partnerům dialogu

31. Autentický dialog je vedený postojem být dobře připravený, ochotný zpochybnit vlastní stanoviska a riskovat ztrátu vlastního názoru s cílem nalézt vše ve zcela nové a bohatší perspektivě. Proto má cenu vstoupit do dialogu s těmi, kdo se s běžným názorovým prostředím církve neidentifikují. Je třeba se vyhnout rychlým a mělkým řešením, naopak si lidé zaslouží poctivější a dlouhodobější prostor dialogu. Myslíme např. na ty, kdo svou víru nepraktikují, na rozvedené, znovusezdané, patřící do komunity LGBT anebo na ty, kdo se s církví z různých důvodů neztotožňují. Stejně pečlivý dialog si zaslouží ti, kdo projeví zájem o křest anebo jsou čerstvě pokřtění. Dialog sám o sobě se tak stává prostředím růstu, o který musíme aktivně pečovat a dosahovat v něm hlubšího poznání. Je to prostor výsostného působení Ducha Svatého.

Ztroskotaný dialog a ekumenismus

32. Z minulosti na nás doléhá bolestné rozdělení kdysi zkrachovalého dialogu mezi křesťany. Ať je to rozdělení mezi pravoslavnou církví a západními křesťany anebo rozdělení, jež mezi křesťany proběhlo v 16. století, u nás rozdělení spojené se vznikem Československé církve husitské. Z Boží milosti se objevuje obnovený zájem na všech stranách o to, co nás v Kristu spojuje. S tím roste též touha po blízkosti tradic a společenství a vědomí toho, že máme mnoho společného. Ve vědomí Božího lidu tak opakovaně nacházíme v minulosti pramenící bolest z rozdělení a touhu po společném slavení a životě v jedné církvi. Současně vnímáme reálné překážky k dosažení jednoty církve, faktickou neschopnost nebo nezájem o ni v konkrétním církevním prostředí usilovat. Ekumenický dialog provází otázka, kam až můžeme zajít? K cíli nevede jedno nebo několik předpřipravených řešení, ale trpělivý a v čase Božího požehnání vedený dialog.

Autorita ve stylu Dobrého pastýře

Vůdcovství a autorita

33. Podobně jako církev nemůže být bez svého Pastýře, ani církevní společenství nemůže postrádat dobré pastýře. Konstatujeme, že touha Božího lidu po dobrých pastýřích byla zcela jasně vyjádřena. Kněze nebo biskupa, který naslouchá, reaguje, rozlišuje a pomáhá utvářet řešení lidé vždy přijmou. Jde nám tedy o dobře vykonávanou autoritu, která naslouchá všem, umí rozlišovat tak, že se neopírá o většinové stanovisko, ale sleduje dobro celku. V péči o celek je poctivá a pravdivá, s důvěrou očekává spolupráci a loajalitu všech ostatních.

34. V synodálním naslouchání mnohokrát zazněla bolest ze setkání se zneužitím autority. Lidé leckdy postrádají pastýře, který projevuje zájem, naslouchá a po uvážlivém rozhodnutí zpětně informuje. Tento vztah mezi věřícími a jejich pastýři je velmi důležitý, cenný a křehký. Může být snadno narušen. Autorita se tak ke škodě celku odcizuje, zatvrdí a stává se čistě formální, což může vést až k autoritářství (klerikalismus). Na straně Božího lidu pak dochází ke ztrátě loajality, objevuje se vzdor nebo ztráta ochoty ke spolupráci a pasivita.

Týmová práce v církevním společenství

35. Dobrá služba pastýře není myslitelná bez dobře fungujícího týmu. Máme na mysli nejenom úzkou skupinu spolupracovníků, ale široce pojatou spolupráci všech, kteří jsou ochotni se účastnit společného díla. Už i kněží coby pastýři vytvářejí bratrské společenství, v němž se povzbuzují, předcházejí důsledkům neblahé opuštěnosti a vyhoření. Díky začleňování do společenství se podchycují a rozvíjejí charismata, talenty a nadání jednotlivých věřících, a to v atmosféře důvěry a postupného zrání. Formace laiků ke spolupráci se tak má nést ve znamení vzájemného obohacení. Týmová práce zahrnuje označování výzev a úkolů a stanovování dílčích cílů. Na úrovni farnosti je třeba týmově pracovat v základních grémiích, kterými jsou pastorační rada farnosti a ekonomická rada farnosti, analogicky tomu bude na úrovni diecéze. Podle synodálního naslouchání lze očekávat, že zapojenost laiků do rozhodování v církevních společenstvích poroste. Při pohledu do budoucna zjišťujeme, že budeme

muset najít nové modely, jak pastoračně a hospodářsky spravovat naše farnosti. Nejedná se o tzv. demokratizaci církve, ale o nové využití a posílení kompetencí laiků ve správě církve. Zde se počítá s přesnějším uchopením rozdílu mezi svěcením a laickou službou, abychom uchovali přesažnou identitu církve, která je jí vlastní.

Jak rozlišovat a rozhodovat

Proces rozlišování

36. Synoda o synodalitě nás učí společnému rozlišování. V modlitbě se otevírá proces hledání skutečných podnětů a výzev, pro jejichž další uchopení si vyprošujeme světlo Ducha Svatého. Společně se ptáme, kam nás Duch vede a jaké kroky máme podniknout. Je třeba naslouchat všem, protože skrze každého může promlouvat Duch svatý. Pozornost je třeba věnovat např. mladým, nově pokřtěným i těm, kdo církev kritizují. Ze své povahy křehký proces můžeme oslabit až zničit tím, že se přestaneme modlit, ztratíme ze zřetele cíl, soustředěnost, a nakonec i sami sebe. Dostaví se stagnace a neschopnost rozhodnout.

Rozhodovat srozumitelně a transparentně

37. Proces rozhodování vychází z předchozího rozlišování a jedná se o završení dlouhého, členitého, komplexního a bohatého procesu. Přestože kompetence rozhodnout je zpravidla dopředu určená a zodpovídá za ni jedinec nebo malé grémium, do zmíněného procesu rozhodování mají svým podílem přispívat všichni.

38. Ze svědectví synodních skupin zjišťujeme, že v reálných situacích proces rozhodování neprobíhá v celém svém rozsahu, leckdy je zkrácen na minimum. Důsledkem toho jsou rozhodování od stolu, silová anebo jen formální řešení. Každé dobré rozhodnutí vyžaduje, aby bylo dobře, transparentně a srozumitelně sděleno celku. Pokud totiž nebude společenstvím dostatečně přijaté, nebude fungovat. Je proto důležité, jakým způsobem jsou rozhodnutí komunikována osobám i společenstvím, kterých se rozhodnutí přímo týká, ale i těm, kterých se týká nepřímo nebo vůbec.

Stálé rozvíjení života církevních společenství

Rozpohybovat církevní společenství

39. Abychom mohli dobře naplnit misijní poslání, musíme být jako farnost na to připraveni. Synodální proces proto předvídá, že se celé společenství vydá cestou společného růstu. Je třeba v modlitbě přijímat inspiraci a vidět nové věci, reagovat na ně a rozvíjet je. Může se opakovaně vracet neochota měnit zažité věci. Pak je potřeba, aby celé společenství napříč generacemi pod vedením Ducha Svatého synodálně rozlišilo a pochopilo, co mu prospívá.

Programy pro další rozvíjení

40. Synodálně naladěnému církevnímu společenství se otvírají veliké možnosti. Nemá jít o aktivismus za každou cenu, nýbrž o sledování perspektivních cílů a naplňování misijního poslání. Především můžeme nově využít všech stávajících způsobů setkávání. Slavení křtu, svatby nebo křesťanský pohřeb mohou pomoci i příležitostným účastníkům život nově nasměrovat. Pokud se nám podaří synodalitu a její procesy uplatňovat v rodinném životě, předávání víry a na hodnotách založeného života získá svou konzistenci a bude zrát v dlouhodobější perspektivě. I vzdělávání ve víře, formace a osobní rozvoj se pak mohou stát přirozenou součástí života společenství. V překračování sebe sama se ve společenství rozvíjí dovednost komunikace směrem ven, k níž dnes neodmyslitelně patří např. média nebo spolupráce se samosprávou. Církevní společenství by nikdy nemělo ztratit ze zřetele zájem o marginalizované a v péči o ně by mělo nacházet cestu vlastního rozvoje.

Závěr: nadcházející kroky

Definitivní podoba závěru bude sestavena po Diecézním synodálním setkání v sobotu 30.4.2022

41. Synoda nás zastihla v okamžiku, kdy řada z nás nehledí do budoucnosti, žije denní starosti bez větších výzev a nemá se na co těšit. Na druhou stranu mnozí touží, aby církev byla živá, radostná, otevřená, vzácná a významná, aby byla místem, kam se lidé těší a jsou v ní spokojení. Je

otevřená hledajícím, dětem, mládeži, manželům i rodinám, rozvedeným i znovu sezdaným. Je schopná uchovat si poklad víry zděděný po předcích a víru předávat dalším generacím způsobem pro ně přijatelným.
Aby církev neztratila oheň misijního zápalu, musí vycházet ze sebe, netříštit se, působit jednotně a ochotně přijímat nové příchozí. Rovněž nesmí ztratit schopnost se neustále obnovovat.
Synodní proces vzbudil touhu po dalším oživení farnosti, která sjednocuje různá společenství ve sdílení jedné víry na společné cestě. Poznali jsme, že je to právě forma synodality, která umožní rozvinout život církve ve všech směrech. Zjistili jsme, že v každém společenství žijí lidé, kteří mají o církvi své konkrétní představy a sny. Ty mohou být často velmi odlišné. Ale duch Kristův lidské sny a touhy tříbí, očišťuje a přivádí nás na společnou cestu, kde se realizují.

Proběhlo celostátní setkání mládeže!

Od 9. do 14. srpna se konalo celostátní setkání mládeže. Odehrávalo se v naší diecézi, přímo v Hradci Králové. Celé město bylo zaplaveno mládeží ze všech koutů České republiky - dohromady se nás sešlo přes čtyři tisíce!

Akce to byla neuvěřitelně promodlená, protkaná radostí, vděčností a smíchem. Kromě společných programů zahrnujících přednášky, koncerty, adorace a mše jsme se setkávali například ve frontách u Mazlivého medvídka (občerstvení) nebo na

informacích, kde jsme se ptali na aplikaci. Ta byla letošní novinkou, nahrazovala veškeré papírové brožury, mapy a programy. Sice občas nefungovala, ale všichni účastníci jsme to brali s nadhledem. A to se mi asi líbilo během toho týdne nejvíce - trpělivost, ochota a vstřícnost každého z nás.

Už teď se těšíme na příští léto, až se jako mladí opět setkáme, tentokrát v Lisabonu na světovém setkání!

Veronika Tesařová

Svatby ve farnosti

V letních měsících je obvyklý čas svatebního veselí. Také 2 krásné slečny z naší farnosti se staly novomanželkami a před Bohem si se svými vyvolenými slíbily lásku, úctu a věrnost. Oběma párům přejeme hodně trpělivosti, pevné zdraví, spokojenost, toleranci, štěstí a k tomu všemu Boží požehnání a ochranu Matky Boží.

(redakce)

Denisa Tesařová a Jan Zavřel – 25.6.2022

Klára a Pavel - 13. 8.2022, Zachrašťany u N. Bydžova.

14 svatých pomocníků

V několika dílech si připomeneme 14 světců, jejichž krásný obraz se dochoval z Paletínské kaple a je uložen na hradě Košumberku.

Už jsme si prohlédli centrální část obrazu se sv. Rodinou a sv. Kryštofem, trojici světic vpravo od Panny Marie- sv. Barboru, sv. Kateřinu Alexandrijskou a sv. Markétu, skupinu světců vlevo od Panny Marie -

svatého Pantaleona, Víta a Erasma a dále na 3 světce vlevo dole – svatého Jiří, svatého Dionýsia a svatého Eustacha.

Dnes nám zbývá už poslední skupinka světců vpravo dole – **svatý Blažej, svatý Akácius, svatý Cyriak a svatý Jiljí**

Svatý Blažej

Patron: hlavně lékařů a hudebníků, uvádí se i krejčích, koželuhů, obchodníků s vlnou, obuvníků, pekařů, zedníků; vzýván je proti bolestem v krku a různým nemocem

Atributy: biskup, hřeben, chlapec, prase, svíce, vlk

Na našem obraze je to krajní postava s mitrou na hlavě s vystrčenou pravou rukou držící svící, zpoza hlavy sv. Jiljí

ŽIVOTOPIS

Patří mezi nejznámější světce, i když historicky zaručených informací je poskrovnu. Jisté je, že byl biskupem v Sebastě v Arménii (jde o dnešní Sivas v Turecku) a v době uskutečňování příkazů císaře Licinia byl krutě umučen. Ostatní životopisné informace se opírají o vyprávění z legend. Světec se stal ochráncem nemocných krčními chorobami a církev tuto tradici potvrdila liturgickým obřadem, který se koná v dnešní den s názvem "svatoblažejské požehnání".

LÉKAŘ DUŠÍ I TĚLA

Staré životopisy uvádí, že před povýšením na biskupa v Sebastě se Blažej zabýval lékařským studiem a vzorně vykonával lékařskou praxi. V době Liciniova pronásledování se uchýlil do horské jeskyně, aby potají pokračoval ve své činnosti. Dle legendy zachránil chudé vdově selátko, ohrožované vlkem. Za to prý vdova Blažejovi později nosila svíce. Ve své skrýši byl objeven lovci, kteří ho přivedli do městského vězení. V žaláři se věnoval modlitbám a mnohým poskytl duchovní povzbuzení. Dle poněkud odlišných legend buď v žaláři, nebo až cestou na popraviště pomohl

promodralému chlapci, který se dusil zapíchnutou rybí kostí v krku. Modlitba biskupa a jeho ruce chlapce zachránily.

Legendy měly vliv i na vznik liturgického obřadu udělování svátostiny "svatoblažejské požehnání" se dvěma zkříženými svícemi a modlitbou *"Na přímluvu svatého Blažeje..."* Mimo vyprávění legend může v symbolice dvou zkřížených svící být viděna biskupská hodnost a statečnost nebo víra a láska Blažejova, které nepřemohly ani útrapy a smrt.

Blažej byl mučen, jelikož nechtěl obětovat pohanským bohům. Na strom zavěšené tělo mu rozdrásali železnými hřebeny a odsoudili ho k popravě stětím.

Křesťanství, zejména v prvních několika staletích, bylo podpíráno a šířeno krví mučedníků, kteří nechtěli obětovat pohanským bohům. Dnešní doba je méně krvavá, ale oběti bůžkům nechybí. Zcela neprospěšné televizní programy, kterým se obětuje čas místo věnování času modlitbě. Upřednostňování zábavy, různých koníčků a náruživostí, odvádějících od Boha, můžeme také srovnat s obětováním bohům. Pak se ale nedivme nedostatečnému šíření křesťanství.

PŘEDSEVZETÍ, MODLITBA

Začnu brát víru vážně, a ještě dnes se rozhodnu, se kterou náklonností a jak se utkám.

Bože, dovoláváme se přímluvy svatého biskupa a mučedníka Blažeje, chraň naše zdraví duše i těla a pomáhej nám zříkat se překážek na cestě k Tobě. Skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.
"Na přímluvu sv. Blažeje, biskupa a mučedníka ochraňuj nás (tě) Bůh od nemocí krčních i všelikého jiného zla. Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen."

svatý Akácius

Patron: vzýván při různých nehodách a pomocníkem při smrtelné úzkosti

Atributy: keř, kříž, meč, ratolest, trnová koruna, větev

Na našem obrazu ve vojenském brnění, s trnovou korunou na hlavě.

Narodil se v Kapadocii v Malé Asii, kam rodiče přišli z řecké Acháje. Vstoupil k vojsku a později se stal hejtmanem. Když plukovník Firmus z rozkazu císaře nechával prověřit, zda všichni u vojska obětují bohům, Akácius prohlásil, že je křesťanem i když věděl, co ho čeká. Dopravili ho do Perintu v Thrákii k Bibiánovi, který byl hlavním velitelem. Ten se pak snažil oslabit jeho pevnost ve víře tím, že ho nechal přivázat ke čtyřem kůlům a od paty k hlavě zbičovat. Pak Akácius strávil sedm dní ve vězení a po dalším výslechu byl bičován důtkami s olověnými kuličkami. Bibián byl pak prý odvolán do Cařihradu a své zatvrzelé zajatce si odvezl sebou. S Akáciem byli převáženi i nějací pohané, které on cestou obrátil na víru. Sám zakusil na cestě velmi mnoho utrpení, mučen byl i trním, ale v Cařihradě prý zásahem z nebe ozdravěl. Tam byl po dalším výslechu krutě bičován napnutý na tzv. ořechu a nakonec mu byla useknuta hlava. Bylo mu asi teprve 25 let.

svatý Cyriak

Patron: nuceně nasazených, těžce pracujících, křižovníků; vzýván proti pokušení, zlým duchům, při posedlosti a v hodině smrti

Atributy: dívka, drak, ďábel, jáhen, kniha, palma

Na našem obraze v jáhenské dalmatice

ŽIVOTOPIS

Máme před sebou připomínku mučedníků z počátku IV. století, v jejichž čele je uváděn sv. Cyriak, který byl zařazen mezi tzv. 14 pomocníků v nouzi a ve 12. století, v době křížových výprav, se stal patronem řádu, který byl po něm nazván: "Canonis Ordo Crucigerorum cum rubeo Corde" - Řád Křížovníků s červeným srdcem, kteří se také označovali "bílí". Jejich posláním byla péče o nemocné ve špitálech a duchovní správa. (Byli od r. 1340 i v Praze a po zrušení r. 1783 znovu obnoveni r. 1999.) I toto je důvodem snah tohoto světce a jeho druhy více přiblížit.

Sv. Cyriak byl v martyrologiu vždy uváděn, ale jména druhů i jejich počet se časem lišil. Bylo vytvořeno více legend a v množství lišících se textů je sestavení životopisu problematické. Už zprávy, týkající se této skupiny, líčené v různých prvokřesťanských pramenech, se navzájem velmi liší.

O sv. Cyriaku víme, že zemřel jako mučedník pro víru za velkého pronásledování křesťanů kolem konce vlády císaře Diokleciána, který zavedl pro správu římské říše formu vlády, v níž předsedaly dvě dvojice. Jedna pro západní část, druhá pro východní. V každé byl panovník s titulem augustus a druhý s titulem caesar. Diokleción (284-305) tuto tetrarchii zřídil v roce 293 a vládl z Nikomédie, zatímco západní vládu z Milána svěřil spoluvládci Maximiánovi (ten byl poražen r. 308 Galeriem). Proto umučení Cyriaka spadá před tento rok.

Martyrologia ho uvádějí jako mučedníka z Říma od Ostijské silnice (a od sedmého milníku). V římském seznamu se ocitl již r. 354. V minulém martyrologiu je jmenován jáhnem umučeným s dvaceti druhy, aniž jsou uváděna všechna jména. Nové martyrologium z nich vedle Cyriaka uvádí pět: Larguse, Krescenciána, Mémmiæn, Juliánu a Smaragda. Jejich těla byla knězem Janem pohřbena do prædium Lucínæ, na ostijské cestě. Zaznamenáno je i přenesení 8. 8. do nového hrobu na via Salaria. Později došlo k přenesení jejich ostatků do římského chrámu sv. Marie na ulici Lata.

Stručný obraz podle legend je následující:

Cyriak, Largus, i Smaragd byli přátelé bohatého měšťana Trasona a horliví římští křesťané, kteří ještě s několika dalšími pomáhali křesťanům odsouzeným k nuceným pracím. Snad mělo jít o stavbu Dikoleciánových lázní, ale některá legenda zmiňuje i jílové doly. Tarason po nich prý posílal dary trpícím odsouzencům. Cyriak byl papežem Marcelínem (296-304) vysvěcen na jáhna. Jeho pomoc a povzbuzování neušly pozornosti dozorců a po ohlášení panovníkovi byl z jeho příkazu uvězněn stejně jako jeho druhové.

Mezi vězni byli slepí, nad nimiž se Cyriak modlil, a oni prohlédli. Pro pověst o zázračném uzdravení měl prý zbavit posedlosti i císařovu dceru Artemii. Ta pak údajně požádala o křest a Cyriak měl mít na čas možnost volně působit. (Příběh je posuzován různě, i jako symbolický.) Poté byl prý pozván perským králem, aby uzdravil jeho dceru Jobii. Se zázrakem způsobil v jejich rodině více obrácení. S novým příkazem proti křesťanům od Maximiána, byl se svými druhy, mezi nimiž byli i Krescencián, Memmiæ a Juliána, zajat z rozkazu prefekta Karpasia a ve vězení krutě mučen. Jmenováno je polití vařící smolou, kterému prý odolal a další mučení, které končilo setnutím hlavy.

Jméno Cyriaka je vykládáno jako "Pánu náležející", z latinské varianty řeckého Kyriakos. Na základě legend bývá zobrazován v dalmatice se spoutaným ďáblem, kterého mívá dokonce na vodítku jako na obraze z Estenfeldu. Někdy má u nohou dívenku uzdravenou z posedlosti.

svatý Jiljí

Patron: Korutan, Štýrska, Třeboně; myslivců, pastevců, žebráků; laického hnutí "komunita SantEgidio"; vzýván při manželské neplodnosti, při rakovině, v pokušeních a proti falešnému studu při sv. zpovědi; u nás byl uváděn i jako patron kolonistů

Atributy: laň, šíp - i na našem obrazu

ŽIVOTOPIS

Z Atén připlul do Francie. U arlesského biskupa se dvě léta zdokonaloval v nauce církve a ve ctnostech. Pak se u řeky Garde od poustevníka Vardema učil, že nestačí žít v ústraní, že i tam je třeba bojovat proti náklonnostem ve vlastním srdci. Po čase Jiljí odešel do oblasti Nîmes, kde jej při honu postřelil člen družiny visigotského krále. Král Jiljímu nabízel dary, které odmítal, a tak mu dal na onom místě vystavět klášter. Jiljí ty, kteří se k němu připojili, řídil jako opat, podle řeholních pravidel sv. Benedikta.

CHUDOBA JAKO CESTA DO BOŽÍHO KRÁLOVSTVÍ

Pocházel údajně ze zámožnější rodiny v Athénách v Řecku. Možná již jako dítě slyšel o blahoslavenství chudých v duchu, kterým Ježíš přislíbil Boží království. Pravdou je, že šel cestou, na kterou se toto blahoslavenství vztahuje. Snaha o co největší zisky ovládala lidi tehdy jako dnes. Jiljí přesto od dětství vynikal svou štědrostí, která je připomínána příběhem o tom, jak cestou do školy svým svrchním oděvem obdaroval žebráka. Po smrti rodičů rozdal zděděný majetek, a aby ušel vděčnosti, odplul do Gallie. Z této cesty je vzpomínána bouře, která poděsila i zkušené námořníky, ale Jiljího klid pramenil z důvěry v Boha.

Z přístavu v Marseille zamířil do Arles, kde přispěním biskupa Césaria po dva roky získával vzdělání v duchovní oblasti. Další jeho kroky vedly do lesnatého okolí řeky Garudu, kde se setkal s poustevníkem Vardemem, který byl nějakou dobu jeho učitelem. Za čas ale Jiljí odešel

hledat větší samotu směrem na jih a usadil se v blízkosti pobřeží při ústí řeky Rhony v nimesském kraji. Za obydlí si zvolil jeskyni, u níž našel pramen. Příhodné místo, po jakém toužil, nezaručovalo však poklidné oddávání se modlitbě a prožíval zde mnohé duchovní zápasy. Tyto boje a modlitby údajně obětoval za svět, z něhož odešel.

Legendární vyprávění o ochočené lani, jejímž mlékem se živil, z ní učinilo světcův výrazný atribut. Tato laň se stala i příčinou objevení Jiljího a jeho dalšího povolání. Visigotský král Flavius Wamba se na lovu, při pronásledování laně, dostal k poustevníkově jeskyni, kde po zvířeti údajně některý z lovců vystřelil šíp, který však zasáhl Jiljího, u něhož laň hledala ochranu. Příhoda měla pokračování v přátelství krále s poustevníkem, které vedlo k založení kláštera, v němž Jiljí dal mnichům řeholní pravidla sv. Benedikta. Klášter se stal požehnáním pro široké okolí. Jiljí přijal kněžské svěcení a vedl bratry jako opat. Aby se na klášter vztahovala apoštolská ochrana, putoval do Říma.

Další legendární vyprávění není věrohodné a není znám ani rok světcova úmrtí. Podle Fr. Ekerta se v r. 721 ještě vracel z Orleansu do kláštera zpustošeného od Arabů, ale podle martyrologia v té době již dávno nežil. Některé životopisy uvádí jeho úmrtí v blízkosti roku 700.

Kolem jeho kláštera vzniklo město Saint-Gilles. S šířením úcty sv. Jiljí také souvisí jeho zařazení mezi tzv. 14 pomocníků. V naší zemi mezi významné chrámy zasvěcené sv. Jiljí patři kostel na Starém Městě v Praze, založený kolem r. 1210 a další v Třeboni, uváděný za farní již r. 1280 (u něj je od r.1367 klášter augustiniánů). Část světcových ostatků v r. 1356 obdržel Svatovítský chrám v Praze.

PŘEDSEVZETÍ, MODLITBA

Zamyslím se nad významem dobrovolné chudoby a potřebou bojovat proti náklonnostem ve vlastním srdci. Bože, Tys vedl svatého opata Jiljího, aby nám svým příkladem ukázal, jak žít podle evangelia; vyslyš naše prosby a dej, abychom uprostřed proměn tohoto světa toužili celým srdcem po tom, cos nám připravil v nebi. Prosíme o to skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen (PR)

III. chlumecká pouť „Švestková“ (Narození):

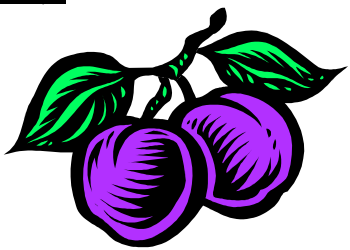

Neděle: 11. 9. Mše svaté:
8:00 P. Josef Hubálek
9:30 P. Pavel Ambros SJ
10.45 přednáška: Prof. Pavel Ambros, Th.Dr., SJ
„Vstupujeme do epochy po zasvěcení světa, Ruska a Ukrajiny Mariinu Srdci“.
Svátostné požehnání: 14.30

Svatováclavská pouť
Středa: 28. 9.
Mše sv. v 9:30 P. Zdeněk Šilhánek

Charitní Pouť lidí dobré vůle, oslavy 30 let pardubické Charity

Oblastní charita Pardubice srdečně zve na pěší a cyklistickou Pouť lidí dobré vůle za umírající, nemocné a trpící do poutního chrámu Panny Marie Pomocné na Chlumku v Luži 1. října. Pro zájemce bude též vypraven autobus z Pardubic a Chrudimi.

Mše svatá, kterou bude celebrovat generální vikář Královéhradecké diecéze Jan Paseka, bude přenášena také online na YouTube kanálu farnosti Luže pro ty, kteří se z různých důvodů nemohou pouti účastnit osobně. Těšit se můžete také na koncert smíšeného pěveckého sboru Salvátor pod vedením Tomáše Židka či přednášku o historii poutního místa. Pro poutníky je tradičně připraveno občerstvení a zábava pro děti.

Pouť konaná zároveň v rámci celorepublikového Dne Charity bude v letos o to důležitější, že v tomto roce Oblastní charita Pardubice slaví 30 let své existence. Již čtvrtý ročník charitní pouti je jednou z akcí, kterou pardubická Charita upozorňuje na potřebu péče o seniory, nemocné, umírající a jejich blízké.

Karolína Rumlová, vedoucí Střediska Služeb pro rodiny

Pozvánka

Na pouť jsou zváni všichni lidé dobré vůle, kteří chtějí svou účastí duchovně podpořit nemocné či jinak strádající příbuzné, přátele, známé.

Pouť lidí dobré vůle

za umírající, nemocné a trpící

V rámci oslav 30. výročí založení Oblastní charity Pardubice přijměte srdečné pozvání na

pěší a cyklistickou pouť do Luže

která bude završena mší svatou v chrámu Panny Marie Pomocné na Chlumku celebrovat bude Mons. Jan Paseka generální vikář Královéhradecké diecéze 1. října 2022 v 15:00

online přenos

Oblastní charita Pardubice

Více informací a registrace na pardubice.charita.cz, nebo tel.: 733 161 618, e-mail: dobrovolnik@charitapardubice.cz

Biřmování

Blíží se velká slavnost v naší farnosti - v neděli 25.9.2022 od 9.30 bude sloužit slavnostní mši sv. a udělovat svátost biřmování Mons. Josef Kajnek, pomocný biskup Královehradecký.

Opravy Voletického kostela

Na Voletickém kostele jsou stavební práce konečně v plném proudu. Se zahájením prací se čekalo, až bude mít firma BÁČA, Polička s.r.o., která práce provádí, potvrzeny dodávky stavebních materiálů, zejména trámů a šindele; však všichni stavaři vědí, jak to v republice nyní vypadá.

Letos se provádí oprava střechy nad lodí kostela za cca 1,8 mil. Kč. Musely se odbourat římsy a vyzdít znovu, protože hrozilo jejich zřícení. Bohužel tam nelze udělat železobetonový vyztužený věnec, ale opět to bude jen cihelné zdivo na maltu ☺. Většina dřevěných nosných prvků je zcela nebo zčásti zasažena, ať už dřevokazným hmyzem, dřevomorkou nebo hnilobou. Vazné trámy byly v dezolátním stavu a držely jen silou vůle, ty se vyměňují kompletně. Krokve jsou narušeny zejména ve spodních částech, a proto některé části krokví jsou ponechány stávající. Nejlépe na tom bylo laťování a šindel, i proto střecha vypadala zvenčí pořád jakžtakž dobře. Protože je ale šindel při svých odhadovaných 50 letech stáří na sklonku své životnosti, bude včetně hustějšího laťování všechno nové.

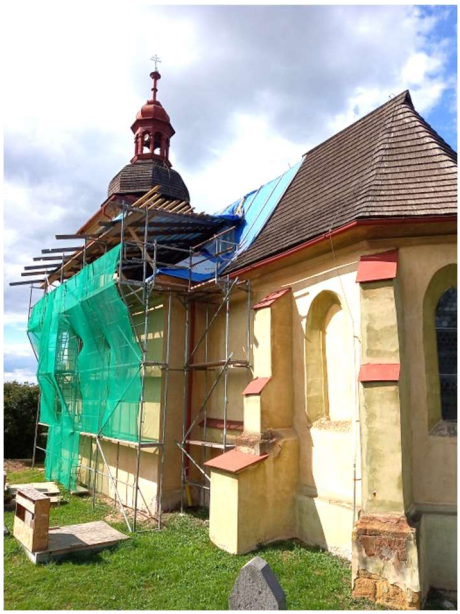

Děkujeme za podporu MK ČR, Pardubickému kraji, Městu Luže a našemu biskupství, ale kdyby nám všichni dali na letošní rok dvakrát tolik, tak bychom to taky prostavěli. Pro příští rok mám obavu, aby se nejednalo kvůli financím o poslední etapu, a sice o dokončení střechy nad presbytářem, protože to se udělat musí. Letos jsme totiž dostali jen něco málo přes 60% dotací a 40% nákladů hradí farnost z vlastních zdrojů. Rovněž počítáme, že vyčerpáme transparentní účet. Jestli mohu požádat, podpořte nás; i modlitbou.

Petr Tesař

Trocha nekorektního humoru…

Křesťan, který se nedovede smát, ztrácí kus svého světla pro tento svět – Don Diego Goso

Tři kamarádi přišli k nebeské bráně a svatý Petr se jich ptá, co by nejraději slyšeli od svých příbuzných na pohřbu:
První: "Já bych chtěl slyšet, že jsem byl skvělý doktor a dobrý otec rodiny."
Druhý: "Já bych chtěl slyšet, že jsem byl úžasný manžel a že jsem jako policista zachránil životy mnoha lidí."
Třetí: "Tak to já bych chtěl slyšet: Podívejte, vždyť on se hýbe!"

Janovo evangelium, 8. kapitola – speciální vydání pro Brno a blízké okolí:

Doklapala k Šéfovi sajtna s jakósi koc a hlásí: „Šéfe, tudletu fuchtlu jsme lapli, jak kysala s cizím konópkem. Od Mojžíša máme gebír ju umlátit šutrama. Co ty na to?“
Splichtili na nej flignu, aby ho mohli nabonzovat. Šéf si čupl a cmrdlikal do písku.
Když do nej furt vandrovali, hókl na ne: „Kdo seš čisté, migni ju grimlem!“
A zase si čupl a cmrdlikal. Celá sajtna se zdekovala a pila pali.
Šéf nasísl na koc: „Kde só všeci, kocóre? Žádné te neodemlel?“
„Ani rana, Šéfe,“ hlásí koc. A Šéf na to: „Ani já te neodemelu. Sypé pali a už žádný levoty!“

Turista přijde ke Genezaretskému jezeru, kde stojí malá bárka, která převáží turisty na druhou stranu. Zeptá se lodníka: "Promiňte, co stojí jízdné na druhou stranu?"
Majitel bárky se na něho podívá a řekne: "Dvacet šekelů."
"Není to trochu moc?"
"Vážený pane, toto je jezero Genezaretské. Po tomto jezeru chodil Kristus pěšky!"
Turista se usměje a řekne: "Není divu, při těch cenách!"

Ze života ……když jde žena spát …

Rodiče se dívali na televizi a žena řekla:
"Je už pozdě, jsem unavená, půjdu spát!"
Odešla do kuchyně udělat svačinu na zítřejší výlet dětem, vytáhla maso z mrazáku na zítřejší večeři, zkontrolovala, kolik müsli je v zásobníku, připravila kávu do kávovaru na ráno, uklidila ze stolu hru, kterou děti dohrály, dala na místo knížky, pověsila mokrý ručník na sušák, zívla, protáhla se a odcházela do ložnice.
Cestou se zastavila u psacího stolu a napsala na lístek vzkaz pro učitele,
- odpočítala nějaké peníze dětem na výlet a vytáhla učebnici schovanou pod křeslem, napsala na lístek seznam, co se má zítra nakoupit v potravinách.
Lísteček si položila vedle kabelky.
Pak se odlíčila pleťovým mlékem tři v jednom, osprchovala se, umyla si vlasy, natřela se výživným nočním krémem a krémem proti vráskám a vyčistila si zuby.
Muž zavolal: "Myslel jsem si, že jsi šla do postele!?"
"Právě jdu!" odpověděla.

Nalila psovi do misky vodu, pustila kočku ven, zkontrolovala dveře, jestli jsou zamčené a jestli svítí venkovní světlo, nahlédla do pokoje každého dítěte a pozhasínala jejich noční lampičky, poklidila jejich na zemi poházené oblečení, špinavé ponožky dala do koše na prádlo, promluvila s dětmi, které byly ještě vzhůru a políbila je na dobrou noc.
V ložnici si nastavila budík, nachystala si oblečení na zítřek,
dopsala na lístek 6 nejdůležitějších věcí, které musí zítra zařídit.
Vzpomínala, jestli splnila vše, co měla na dnešek naplánované.

Ve stejné chvíli otec vypnul televizi a řekl, že jde spát a zalehl.

Něco zvláštního v tomhle příběhu? Uvažujete, proč ženy žijí déle?
……protože mají s námi ještě tolik práce…

…….na poděkování všem fantastickým matkám a ženám

Projekt plně financován z fondu EU
operačního programu HaJB
(Hnízda a Jiné Blbosti)
celková dotace činí ..... 3 700 000 Kč
z toho na: projekt ..... 650 000 Kč
korupci, lobování a ovlivňování . 3 049 000 Kč
stavbu provedla firma Jakž Takž Stav za ..... 957 Kč
Zbytek, to je 43 Kč, jsme v místní hospodě
propili a je nám fajn.
Prosíme, nevhazujte
mince do studánky.
Voda je studená
a nás pak zebou ruce.

(PR)

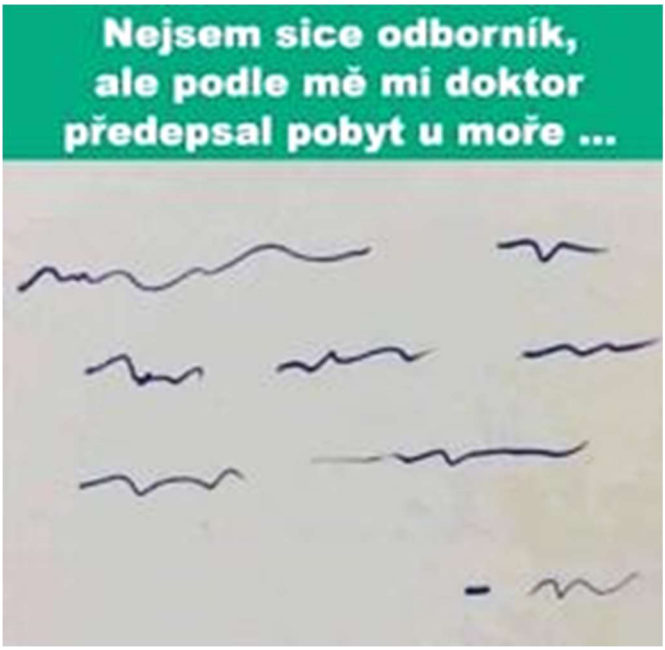
Nejsem sice odborník,
ale podle mě mi doktor
předepsal pobyt u moře ...

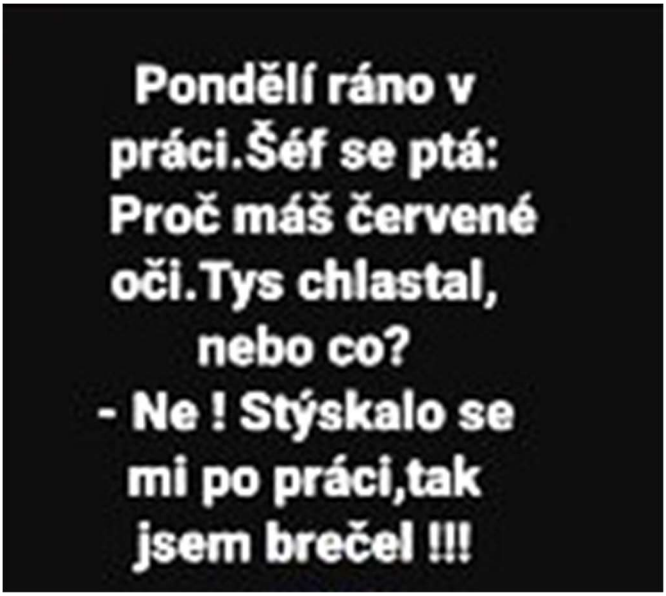
Pondělí ráno v
práci.Šéf se ptá:
Proč máš červené
oči.Tys chlastal,
nebo co?
- Ne ! Stýskalo se
mi po práci,tak
jsem brečel !!!

……a současná móda putovních kamínků…….

Ahoj holky a kluci!

Jestlipak jste o prázdninách vyšplhali na nějakou horu? Napište mi, co s vám na tom nejvíce líbilo. ♥

I v našem chrámu jednu takovou horu máme. Najdete ji? Vypravil se na ni pán Ježíš se svými kamarády Petrem, Jakubem a Janem ♠

Na naší hoře jsou celkem 3 zvířata a 10 postav, poznáš je? Pospojuj, kdo ke komu patří? ♣ *Poradím Ti, že z kůru jsou lépe vidět* 😊

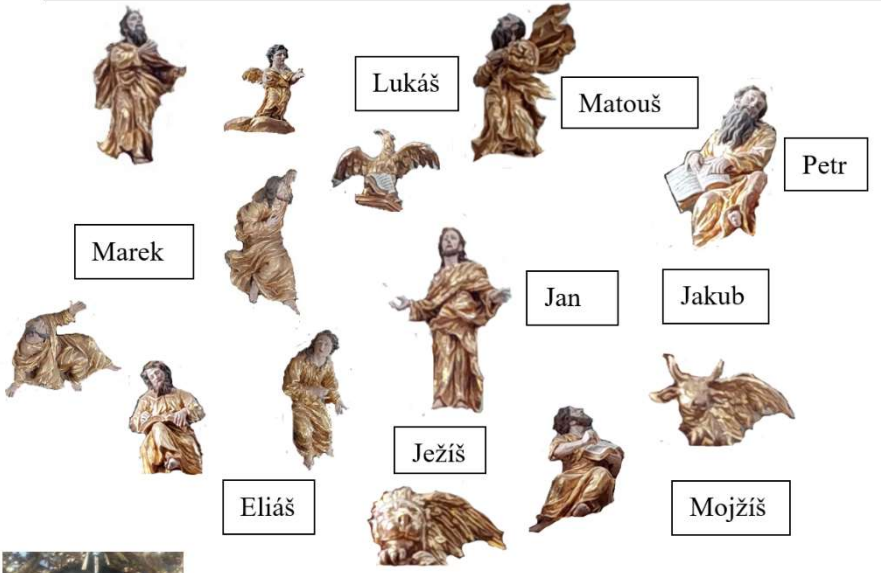

A protože většinu z vás čeká škola, zaměříme se dnes na knížky. Tu první má na klíně moje maminka-svatá Anna a já jí předčítám. Dalčí čtyři jsou na kazatelně:

Ty čtyři knihy se nazývají ☐V☐N☐☐L☐A.
To znamená radostné zprávy o životě Pána Ježíše.

Vyzbrojeni novými znalostmi z evangelií, najděte správnou cestu za Pánem Ježíšem. ☻

Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá.
Matouš 7,14

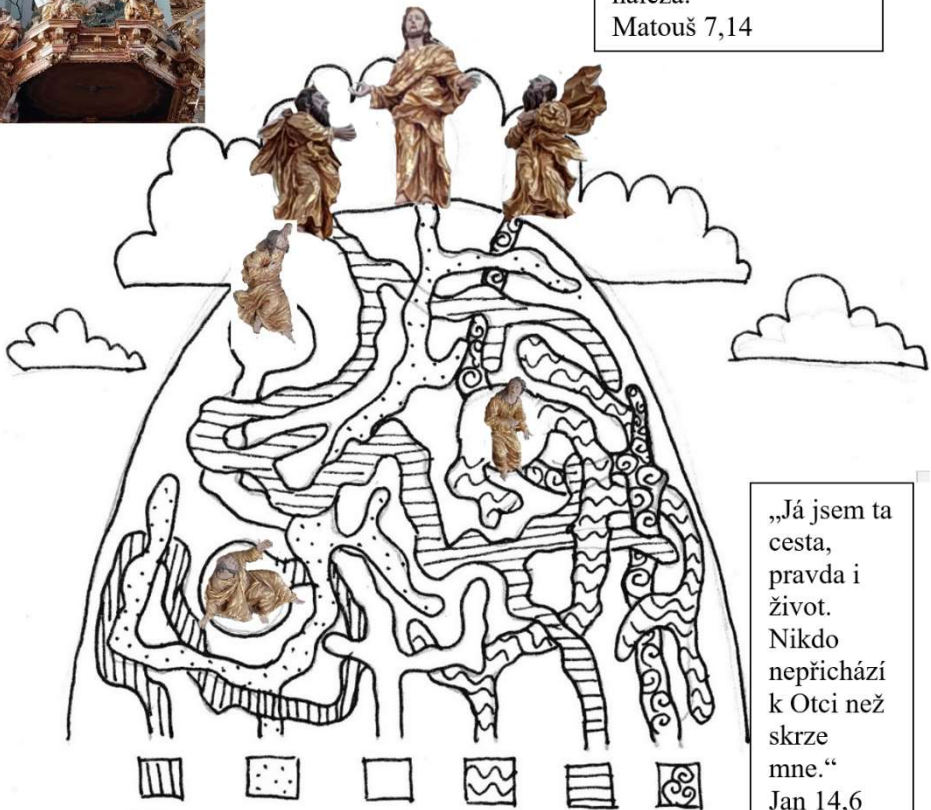

„Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“
Jan 14,6

…… …… …… …… …… ……

Až rozmotáš klubko cest, vybarvi, doplň kam vedou, a vyplněné úkoly vhoď do krabice s nápisem „..doChlumečku“vzadu v kostele. Každý bude odměněn .

Přeji Vám do nového školního roku hodně nadšení, zvídavosti, rozumu a píle. Vaše Maruška z obrazu

Slavnost sv. Václava	28. září	Chlumek – pouť	farnost
Slavnost sv. Václava	28. září	Střemošice – pouť	p. farář
Setkání prvokomunikantů s biskupem	1. října	HK	diecéze
Pouť v Srbcích	9. října	Srbce – pouť	p. farář
Misijní most modlitby	15. října	Chlumek	PR
Diecézní setkání mládeže	19. listopadu	HK	diecéze
Duchovní obnova s o. Josefem Glogarem SDB	9. – 10. 12.	Fara Luže	p. farář

- V kostele na Chlumku za zadními lavicemi je umístěna pokladnička, kam také můžete přispět na **opravu kostela ve Voleticích** - **transparentní účet,** na který můžete přispět na opravu kostela ve Voleticích - **000000-6012186399/0800**. Za dary Pán Bůh zaplať.
- **25. září /NE/ od 9.30 - biřmování na Chlumku, Mons. Josef Kajnek, biskup**

Chlumeček číslo 5/2022 (září - říjen)
Redakce: P. J. Hubálek (oJ), Š. Kostelecká (ŠK),
M. Doležalová (MD), P. Remeš (PR), Johanka Jirásková (JJ)
Uvítáme vaše příspěvky i pomoc při tvorbě časopisu – kontaktní email
Pavrem@seznam.cz
uzavírka příspěvků na listopad 2022 je 25.10.2022
Neprodejné, pro vlastní potřebu.
Vydává: Římskokatolická farnost Luže, Komenského 137,
tel: 469671110, č.účtu 1142883309/0800, web: http://www.chlumek.net